

СТРАШНОТО ПРИКЛЮЧЕНИЕ.

Кума Лиса лежеше свита на кравайче въ кжщичката си и спѣше. Съ едното оченце спѣше, съ другото гледаше. Гладна бѣше бедната. Вчера цѣль день нищо не можа да си улови.

— Ехъ, — въздихна си тя, опъна опашка и после пакъ я уви около себе си.

И пакъ едното оченце спи, другото гледа.

Пъкъ нощъ дълга, като рѣка — край нѣма.

Най-после не изтрая. Дойде ѝ на умъ за селскитѣ пѣтли, които тя снощи отъ баира дълго слуша какъ кукуригатъ.

И отведнѣжъ Лисана скочи, протегна се, прозина се и тихо се измъкна изъ малката дупка на жилището си.

Гората още спѣше, попарена отъ сланата. Рано, много рано бѣше още. Едвамъ, едвамъ небето бѣше побѣлѣло. На изтокъ една свѣтла звезда бѣше се появила, и сѣкашъ бѣше кацнала на върха на голѣмия джбъ.

— Има време да ида до село, — помисли Лиса, протегна се пакъ, огледа се наоколо и тихо тръгна. Най-напредъ полека, после по-бързо, по-бързо. . .

Като излѣзе изъ гората, насреща ѝ се откри полето, тъмно като нѣкоя празднина. Тя пакъ се спрѣ и се послуша. Отъ далечното село, което се губѣше нѣкжде въ мрака, идѣха звънливитѣ гласове на пѣтлитѣ, които се провикваха единъ следъ други: